

ANATOMIA HUMANA

SOBRE LA SALUT DEL PRESIDENT

Jorge Bello
Metge pediatra

Enmig de tot el que està passant, ara un llibre avalua la salut mental del president, i provoca urticàries, i fa pensar si aquí no passa cosa semblant.

Acostumats a les valoracions jurídiques, i a recargolar fins l'infinit, una valoració seriosa de la salut mental del president resulta sorprenent, i també resulta útil perquè ajuda a entendre què passa i per què passa.

El títol del llibre és «The dangerous case of Donald Trump: 27 psychiatrists and mental health experts assess a president», que es pot traduir com «El perillós cas de Donald Trump: 27 psiquiatres i experts en salut mental avaluen un president». Publicat a Nova York, St. Martin's Press, octubre de 2017.

Editat pel psiquiatre Bandy Lee, el llibre és un recull d'assajos escrits per psiquiatres i d'altres experts en salut mental que consideren que han d'advertir tothom sobre els perills que veuen en la psicologia del president Trump.

A més, l'actual governador de Virgínia, que és pediatre neuròleg, es referia al president, sense cap dissimul ni ambigüitats paraules, com un «maniac narcicista».

Tant els autors del llibre com aquest pediatre governador van rebre crítiques perquè feien un diagnòstic clínic sense visitar el pacient, i perquè en fan públic aquests diagnòstics.

L'ètica mèdica recomana de no fer un diagnòstic clínic sense visitar el pacient, ni menys fer-ne públic el diagnòstic. Però els professionals al·ludits argumenten que sí es pot diagnosticar un pacient sense visitar-lo i fer-ne públic el diagnòstic si amb això s'eviten mals majors, tal el cas que ens ocupa.

“**Hem de mirar més enllà de la superfície, nedar sota l'aigua, capbussar-nos per veure què hi ha de veritat**”

Hi ha motius per qüestionar un president, i avaluar-lo. No és mala idea qüestionar i avaluar la salut mental d'un dirigent quan les decisions que pren s'escapen del marc que es considera normal o racionalment justificat. N'hi ha d'altres exemples, d'ara i del passat.

♦ LA COMUNITAT CIENTÍFICA en general i la psiquiàtrica en particular tenen motius per dubtar del president Trump. Un exemple tal vegada poc conegut n'és aquest: va prohibir que el Centre per al control i la prevenció de malalties (CDC), que és una institució amb molt de prestigi, faci servir paraules com a «fetus», «vulnerable» o «diversitat».

També els va prohibir d'usar expres-

sions com ara «amb base científica» o «segons l'evidència científica», i el concepte de «health equity», que fa referència al fet innegable que tots tenim el mateix dret a una cobertura sanitària adequada i suficient.

Aquesta prohibició és un exemple de decisió que s'escapa del marc que es considera normal o racionalment justificat, perquè és negar fets que són innegables i que estan més enllà de tota opinió personal. És

abusar de l'autoritat del càrrec quan s'afirmen veritats que no són certes per assolir un objectiu que no és confessable, i d'això se'n diu posveritat.

A casa nostra, el pediatre Manel Enrúbia, president de la Secció de Pediatres d'Atenció Primària de la Societat Catalana de Pediatria, deia que «no tenen sentit els horaris d'atenció que s'estan oferint. Un infant a les sis de la tarda no hi fa res, en un ambulatori, a no ser que estigui malalt. L'horari d'atenció ha de ser de matí, i la resta d'urgències». Ho deia en un reportatge a la premsa («Es busquen pediatres», diari «Ara», 27/12/17), tal vegada aprofitant una setmana curta i distreta.

Trobo evident que aquesta afirmació mira de promoure les privades de pediatria, que en general són a la tarda. I que alhora mira que n'estem avisats.

Al mateix reportatge, el pediatre Valentí Pineda, president de la Societat Catalana de Pediatria, assegurava que «ningú vol treballar de dues de la tarda a nou del vespre, sol i amb un sou baix. No té cap sentit». Això no és cert.

www.bello.cat/jordibell@gmail.com

CHARLAS ESCRITAS

LA SOPORTABLE LEVEDAD DE LA MEMORIA

Manuel Cañas

Nuestra memoria es breve además de selectiva y, si liviana, soportable. Tal vez por ello, no se cansó de decir García Márquez que, la vida, al margen de lo vivido, no es sino lo que uno recuerda y cómo lo recuerda... Interpretada por Doris Day en las emisiones de entonces, «Qué será, será» fue premiada con el Oscar a la mejor canción. Fue probablemente en el cine Gloria de Sant Lluís, a principio de los sesenta, cuando debió de tomar forma en mis recuerdos, con aquella película dirigida por Hitchcock «El hombre que sabía demasiado», que incluía ese vals liberador del protagonista en la cinta de suspense. El 'gallinero', volvamos a Sant Lluís, formado con piezas de madera, de modesta estructura piramidal, acogía a los aficionados menores que nos sumergíamos semanalmente en los mundos de ilusión que la cinematografía disponía. Se encontraban esos estrados en la parte más alta. En el piso superior, a mano izquierda del sencillo palco central, habilitado a veces como presidencia, según se miraba a la pantalla. Dicho local acoge en la actualidad la espléndida sala dedicada a Albert Camus, quien, pese a su ascendencia menorquina, como ya sabrán, estuvo en Mallorca y Eivissa, aunque, por las razones que fueran, no visitó Menorca. Lo expresó el propio escritor en su obra «El revés y el derecho».

Me llama un querido amigo, de ascendencia menorquina como Camus, vecino de una ciudad situada en la zona occidental de Catalunya. Me cuenta que el pasado primero de enero asistió a un oficio religioso y que, en el momento de las ofrendas, el vicario de la parroquia hizo subir al presbiterio a unos niños, de poca edad, de entre siete y nueve años posiblemente. El clérigo les solicitó que, ante los parroquianos, formularan sus anhelos para el 2018. El primero, deseó paz; el segundo, pidió amor; y el tercero, demandó concordia... Pero también hubo un cuarto, el más pequeño de los postulantes, que, ante la inminente llegada de los Magos de Oriente, pidió una PlayStation... ¡Faltaría más! Los feligreses, de inmediato, puestos en pie, aplaudieron con calor las palabras de buena voluntad de quienes, por su edad, todavía no son considerados adultos... Acorde con los buenos deseos que para el Nuevo Año se comparten, recuerda uno, especialmente en esas fechas, el eco de aquella antigua canción «Qué será, será...», acaso como respuesta instantánea del subconsciente ante las incertidumbres del futuro. Que el Año Nuevo 2018 nos sea favorable, con salud...

A Gerardo Puente Ibáñez, secretari de l'Ajuntament des Mercadal

■ Benvolgut Gerardo:

M'ha arribat a les orelles que et jubiles i que deixes l'Ajuntament després de quasi tota una vida dedicada al servei del poble des Mercadal.

Després de tants d'anys al peu del canó crec que et mereixes un respir. Però no te'n vas perquè tots els que ens has ajudat a créixer i a entendre la vida municipal del nostre poble sempre et tindrem a la nostra memòria i estima.

Vaig arribar a l'Ajuntament l'any 1987 i hi vaig estar deu anys com a regidor, vuit dels quals com a portaveu i respon-

sable de l'Entesa de l'Esquerra des Mercadal. Van ser anys difícils pera tots, vam inaugurar una nova forma de fer política municipal, govern i oposició. Ens enfrontàvem a la més ferotge política del PP comandat des de Mallorca pels Srs. Canyellas, Saiz, Cladera... a Menorca sempre se seguïen les seves directrius.

Em venen a la memòria aquells plens municipals eterns en què queien les dotze de la

nit i les discussions interminables sobre l'oportunitat d'algunes decisions, que es prenen per l'equip de govern del PP: eren temps d'Atalis, Trebalúger, Tirant, Sa Roca, Binimel·là, Platges de Fornells, Punta Grossa, Arenal d'en Castell, Son Parc, Binigurdó, Via Ronda, Piscina Municipal, Poliesportiu.

Un urbanisme depredador i ferotge al qual el nostre grup sempre es va oposar intentant donar alternatives viables per a cada una de les situacions i -val a dir-ho també- estalonat en la majoria de les ocasions pel PSOE (qui l'ha vist i qui el veu!). Però una cosa s'ha de dir i és que, malgrat tot el que tenies al teu voltant, sempre vas actuar amb equanimitat, justícia, serenor; vas tenir molt clar que eres el Secretari (amb ma-

júscules) de tota la Corporació, i et vas fer mereixedor del nostre respecte admiració.

Record els teus informes, que no sempre agradaven a la majoria de govern, i, fidel als teus principis, no et feies enrere a l'hora de defensar-los. I si necessitàvem treballar més temps en qualque assumpte, mai no hi va haver cap impediment per la teva part.

Per tant, ara que t'arriba l'hora de la jubilació, serà el moment de passar-ho bé, de tenir temps lliure, de les teves aficions, del teu oci i poder estar amb els teus familiars i amics.

Et desitjo de tot cor una molt feliç jubilació.

Molta sort!

CRISTÓFOL MARTÍ PUUYELO

• ES MERCADAL